

For Jesu

Fornax Ardens Caritatis, Miserere Nobis

Editorial

A Parish Bulletin
Priory of the Most Holy Trinity
Palayamkottai

In this Issue :

p 1: Editorial

p 2: Letter No. 9 (English)

p 8: Interview with De Mattei

p 9: Letter No. 9 (Tamil)

Deus Caritas Est

Whatever we love here on earth, either persons or things, we love them because they appear, in some way, worthy of love, lovable. Now God is infinitely lovable, He is the fullness of all that is good and lovable, and therefore deserves our total love. Put together all we find lovable and good in this world, all the greatness, the power, the wisdom, the beauty, the goodness, the love, the happiness we see in it, and multiply all this a million times, all that will be as nothing compared with the divine lovableness.

In the depth of the human heart God has put an inborn, deep seated love that makes it secretly enamoured of him, the perfect good, the source of all happiness. Our will is hungry and thirsty for God. It is essentially directed like a magnet, towards God, and whatever we want or love, we love it only because in it we find something of the perfect good and perfect happiness our soul is craving for.

Unfortunately the sinner, the worldly man does not even suspect that this happiness he longs for is to be found in God alone and he pursues happiness where it cannot be found, in earthly things, in the pleasure of sin. "*You have made us for yourself, O Lord, and our heart is restless until it rests in you*". (St. Augustine)

The fervent soul, on the contrary, pursues perfect happiness in God, the supreme good, the perfect object of our will. He has learned from experience that perfect happiness is to be found in God, that God alone can fulfil all his desires. He has by degrees become deeply conscious of the secret passion of his soul for God. He often feels that his soul is in love with God and he says with delight: *I found Him whom my soul loveth: I held Him and I will not let him go.* (Cant.3₆)

Let us like the saints seek and love God alone loving Him in Himself and in all things. Let us follow the bent, the craving of our soul. This will give us already here on earth a foretaste of the heavenly happiness.

Wish you all a blessed season of Advent!

Benedicamus Domino

Fr. Therasian Xavier

LETTER No. 9

TO THE KNIGHTS OF THE IMMACULATA – ASIA

Fr. Karl Stehlin

Dear Knights of the Immaculata!

There is an important reason why Saint Maximilian calls the instruments of the Immaculata “knights”. She calls us to be her instruments in this world so that she may save her beloved children sitting in darkness and the shadows of death: we should be the bridge or channel through which she wants to pass into the souls immense rays of graces of conversion and sanctification. However, this true practice of the love of the neighbour through Mary is not a simple accomplishment of a duty, a spiritual exercise, an ascetic effort: it is a war, a constant battle! Therefore the very military language of Saint Maximilian: whenever grace meets a soul, Our Lady meets her mortal and eternal enemy. The devil through original sin is the master of the world. The role of the Immaculata is reconquest, a redeeming of the soul from the tyranny of Satan to the eternal kingdom of Our Lord Jesus Christ.

We should not take this title “knight” lightly! It means much more than we habitually think .

First : it reminds us that we belong to the militant church and our life on earth is a constant battle between two mortal enemies.

Our Lord says: “no one can serve two masters.... How broad is the way that leads to destruction; how narrow and rough the way to salvation!” About Him it was said: “He is set for the fall and the resurrection of many in Israel, and for a sign which shall be contradicted.” “He that is not with me is against me.” St. John comments: “He was in the world... and the world knew him not. He came unto his own, and his own received him not.... If the world hate you, know ye that it hath hated me before you. If you had been of the world, the world would love its own.... but I have chosen you out of the world.” And in his first Epistle, he concisely states the fundamental principle: “Love not the world, nor the things that are in the world. If any man love the world, the charity of the Father is not in him. For all that is in the world is the concupiscence of the flesh and the concupiscence of the eyes and the pride of life, which is not of the Father but is of the world” (1 John 2:15-16).

St. Paul and the Church Fathers knew no other doctrine. St. Augustine in particular summed up salvation history as the unceasing battle between the City of God and the City of the Devil. This fundamental idea of Christianity is found in all the Saints, without exception.

Saint Maximilian, a witness of the godless agitations of Freemasonry writes: “What should we do, then we, the Knights of the Immaculata? ... Today we must steadfastly and resolutely declare on which side we stand: under the banner of Christ, in His ranks, in the regiment of His Immaculate Mother or under Satan's flag, the flag of insurrection and perversion, of hatred of God. Here there is no settlement or compromise, for our Lord Jesus Christ himself said: “He who is not with me is against me. He who does not gather with me, scatters.”

We, the Knights of the Immaculata, have made our decision.

Now we are all influenced by the spirit of the modern age. Today pacifism reigns within the Church: we are all brothers and sisters; there is no longer an enemy, so they say. Peace, first and foremost, is the catchword. They say that God does not want war, and so He wants peace. It follows that we must come to an understanding with those who believe differently, accept them, acknowledge their values, and work together with them. All men are men of good will, anyhow, and that is why we are building up a new world of peace and happiness. Apart from the fact that such slogans have been used for centuries by the mortal enemies of the Church, such a “proclamation” is the worst crime against souls that can be committed: There's a war going on, the enemy is attacking, and our generals not only lay down their arms, but even call the enemy a friend, embrace him, and do not notice that, in a very sophisticated way, someone is stabbing them in the back. This is the crisis in the Church, which delivers souls into the bondage of Satan with hardly any resistance whatsoever.

Therefore the knight has to stand under the banner of the Woman who “alone has conquered all

heresies", who is also able to help us against the hydra of contemporary godlessness. Catholics today must be filled with this fighting spirit, or else they will perish. The enemy is so dangerous precisely because he has been mobilized as an invisible, intangible influence: he envelops people like a whispering wind, like a wavelength that creeps through the strongest walls, full of fine and seemingly plausible phrases, "balanced", friendly, congenial, full of charm and pleasant, sympathetic sentiments. This is the poison that the enemy uses today. Declaring war on this omnipresent and deadly enemy is incomparably more difficult than having to deal with an overt attacker who is known to be dangerous. Before thinking about what this battle consists of, what the enemy's tactics are and which weapons and what strategy one should use, one must be clearly convinced that it is a battle, indeed, an unremitting battle of life and death. "brethren, be sober and watchful, because your adversary the devil, like a roaring lion, goes about seeking whom he may devour. Resist him, steadfast in faith" (1 Peter 5:8-9). The very first sentence of the Statutes of the M.I. accentuates this battle: "She shall crush thy head!" (Genesis 3:15). This was, of course, heaven's first and only declaration of war against hell, and it should determine the life of the Knights of the Immaculata.

Second: It is also significant that there is complete unanimity about the fact that in the end times this war will increase in intensity, that the devil will win more and more victories, "so as to deceive, if possible, even the elect" (Matthew 24:24). It is not surprising, then, that the Mother of God in her major apparitions, especially in La Salette and Fatima, describes the final phase of this battle and calls on her faithful children to take up the powerful weapons that she gives us. After all, she appeared precisely in order to stand beside us in this battle and to show us the surest ways which lead to victory. In this age of the "decisive battle" this is the expression that the Mother of God used in speaking to Sr. Lucia it has pleased Heaven to call together little armies, which under the banner of the Immaculata raise the gauntlet and throw it down in front of the enemy, just as young David confronted mighty Goliath. Precisely because the battle is growing more fierce, the Lord raises up servants who are not only aware of this war, but who deliberately keep this ideal of the soldier in mind and position themselves in the vanguard on the battlefield, look the enemy straight in the eye, tear off his mask and fight against him: the knights of the Immaculata!

Third: a knight is not an ordinary foot-soldier, but rather belongs to the elite, so to speak. Let us hear again our Saint: "Faced with such powerful deeds perpetrated by the enemies of God's Church, are we allowed to stand about idle? Is it permissible merely to complain and shed tears? No! Consider that at the last judgment we will not only give an account of what we have done, but God will also count up all those good deeds that we could have done but failed to do. Incumbent upon each one of us is the serious duty to stand on the front lines and physically fend off the enemy's attacks. Often one hears the remark, <but what can I do? The other side is so well organized, has so much power and wealth, etc.> Such an individual has surely forgotten what St. Paul said: <I can do everything in Him, Who strengthens me.>

And so the expressions: knighthood, battle, offensive, winning souls, destroying the enemy, ammunition, deploying the right weapons, etc., recur continually in the founder's writings, as though he had foreseen the danger of our time, in which Christianity has fallen asleep and peace with the devil has been declared. "Knight, knighthood, battle: that all sounds very warlike, because it is indeed a war! Not a war conducted with rifles, bombs, tanks and poison gas, but still a real war. What is our strategy? Above all, it is prayer." "We must overcome our rigidity and get out of this defensive posture. Freemasonry and free-thinking fight against God and faith, wants to make men into base animals and barbarians who destroy what is sacred; so let us, too, fight with the means that are permitted, of course not only to defend ourselves and our neighbors from becoming paganized, but also so that Mary might reign over the hearts of all men, for then the Kingdom of Christ comes to them."

Fourth: This fight, however, must not be understood as an adventurous phase in our lives, a sentimental movie or a computer game. This fight demands all of our strength; it affects every aspect of our sojourn on earth, knows no bounds and has no end, as long as the enemy has not been vanquished. In other words, there are no half-measures in this fight; the knight must perpetually be inspired by the highest ideal: "so that she, the Immaculata, might become as quickly as possible the Queen of the whole world and of every individual soul, in all the countries of the world; so that every heart without exception might be filled with love for her that is our great ideal."

Mediocrity, laziness and indifference are foreign to the knight: "He is therefore not indifferent

with regard to the evil which is spreading, but hates it with all his heart, and at every opportunity, in every place and at every time, he hunts down any sort of evil that poisons souls."

So again, if you wake up in the morning, ask yourself: "Who am I?" I belong entirely to the

Immaculata, I am her child, I am her slave, I am her soldier, much more: I am HER KNIGHT!

Manila, 27 October 2015

Fr. Karl Stehlin

TOWARDS FATIMA 2017 (2)

SPRING 1916 - THE FIRST APPARITION OF THE ANGEL to LUCY, FRANCIS AND HYACINTA

The great drama of Fatima begins in 1916 with three apparitions of an angel. If an extraordinary event happens in our lives, we have to consider particularly its beginning and its end. The beginning initiates an important change in our life (e.g. beginning of studies, the conversion to the faith, the first meeting of the future spouse, the first signs of vocation etc.), the end is like the crown and summary of all, what happened to us through such an event (the priestly ordination, the sacrament of marriage, the final examinations after long studies etc.). Similarly in great manifestations of God, a special attention is to be given to its beginnings and ends: the beginnings can be compared to the foundation, on which the whole will be built, the ends are like the accomplishment of the building.

Since 1916 Francis and Hyacintha had permission from their parents to join their cousin Lucy in taking care of the flock of sheep of both families. Lucy was 9, Francis just 8, Hyacintha 6 years old

One day in spring 1916 the children were with the sheep in the olive groves near their native village Aljustrel. As was their habit, around noon they prayed the rosary and after a small lunch they began to play.

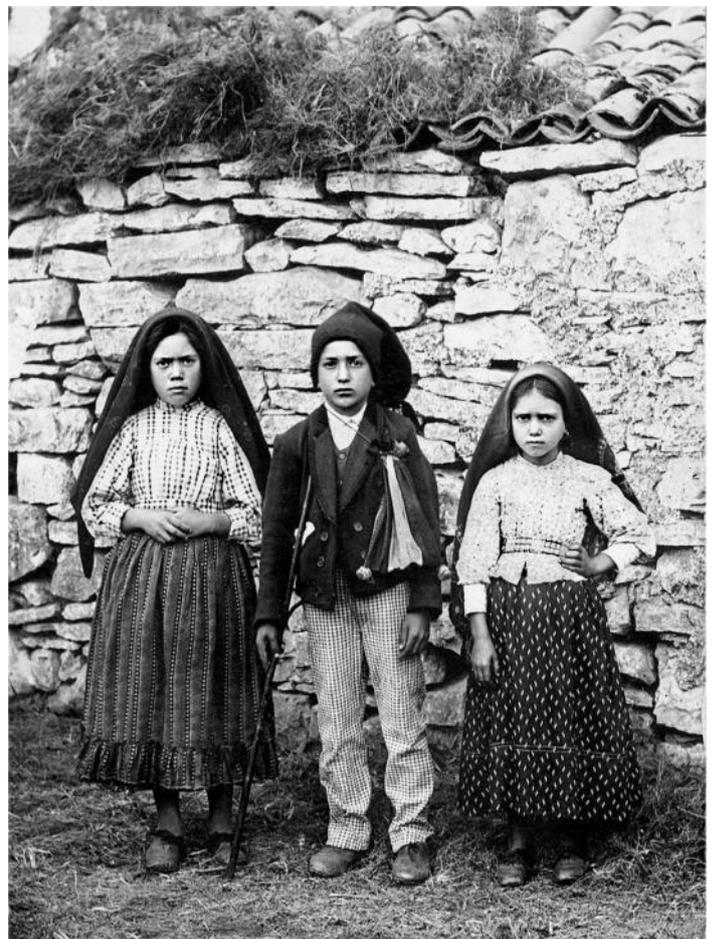
We had enjoyed the game for a few moments only, when a strong wind began to shake the trees. We looked up, startled, to see what was happening, for the day was unusually calm. Then we saw coming towards us, above the olive trees, the figure I have already spoken about. Jacinta and Francis had never seen it before, nor had I ever mentioned it to them. As it drew closer, we were able to distinguish its features. It was a **young man, about fourteen or fifteen years old, whiter than snow,**

transparent as crystal when the sun shines through it, and of great beauty .

We were surprised, absorbed, and speechless with amazement.

On reaching us, he said: "**Do not be afraid! I am the Angel of Peace! Pray with me!**"

Kneeling on the ground, he bowed down until his forehead reached the ground.

Led by a supernatural impulse, we did the same, and repeated the words which we heard him say:

-“My God, I believe, I adore, I hope and I love You! I ask pardon of You for those who do not believe, do not adore, do not hope and do not love You!”

Having repeated these words three times, he rose and said:

-“Pray thus. The Hearts of Jesus and Mary are attentive to the voice of your supplications”.

Then he disappeared.>

Let us meditate about this first intervention of Heaven:

1. THE UNUSUAL STRONG WIND:

If we meditate the great manifestations of God in the Bible, they are often linked with a sudden and mysterious wind: e.g. the prophet Elias at Mount Horeb, the apostles in the cenacle on the day of Pentecost. Also when the Immaculata appeared the first time in Lourdes, Saint Bernadette was surprised by “a noise which sounded like a gust of wind”.

Psalm 103 says: “You make the winds your messengers, you walk on the wings of the wind”. The Hebrew word for Spirit can be translated with “strong wind”. This first fact brings Fatima close to the great manifestations of God in the world. Through the wind God creates a supernatural atmosphere, which blows away all darkness and evil and brings light and heavenly peace.

2. THE FIRST WORDS “Fear not! I am the angel of peace”

These words are like an echo from the Gospel. When the Angel appeared to Zacharias in the temple to announce the conception of Saint John the Baptist, or after having greeted Our Lady on the day of the Annunciation, he said: “Fear not, Mary”. When he appeared to Saint Joseph, or to the women coming to the tomb of Jesus the morning of his resurrection, he said: “Fear not!”

3. THE APPEARANCE OF THE ANGEL:

When Lucy was asked about the appearance of the angel, she often declared: “Era de luz He was of light!” Here again an echo of the Gospel: the Angel who announced the resurrection of Our Lord had an appearance as of lightning, and his clothes were white as snow (Mt 28, 3). And the evangelist describes Our Lord during His transfiguration: His face shone like the sun, and His garments became white as snow (Mt 17, 12). “God is light, and in Him is no

darkness” (1 Jn, 1,5), and whenever He deigns to manifest Himself to men (by the ministry of His angels or His holy Mother), He appears always clothed in splendor and light. This mystery of LIGHT is very often mentioned throughout the manifestations in Fatima.

4. THE OVERWHELMING DIVINE PRESENCE:

Lucy comments on the apparition of the angel: “The supernatural atmosphere which enveloped us was so intense that for a long time we were scarcely aware of our own existence, remaining in the same posture in which he had left us, and continually repeating the same prayer. The presence of God made itself felt so intimately and intensely that we did not even venture to speak to one another.” The presence of God is something stupendous, even crushing, for our weak human faculties. But this “annihilation before the divine presence” was for the three children the best school of true humility, which is first of all the intimate knowledge of the infinite sanctity of God and the nothingness of the creature.

THE LESSONS FOR US:

1. THE ANGELS AMONGST US:

Fatima begins with the apparition of the angel. God wants to make us reflect and appreciate the existence of the 'invisible world', and its importance for us. The angels as pure spirits remind us, that we are created for eternity: they are an echo of God's transcendence, majesty, and holiness. In our materialistic world, which appreciates only what falls under our 5 senses, the presence of the angels are an important remedy: they proclaim the priority of the spiritual over the material, of the eternal over the temporal.

The angels are also a reflection of God's infinite beauty in all apparitions of angels in history is recalled their incredible beauty, full of brightness and light. As “beauty is the splendor and the glorious manifestation of the true and the good” according to Saint Thomas Aquinas, the angels make us love and admire, what is true and good, and at the same time they give us a sound aversion towards all that is ugly, all that is false and evil!

Finally they are a reflection of God's almighty power and strength.

Saint Michael the Archangel cast Lucifer and all his follower out of heaven into hell.

The translation of the name Gabriel is = power of God.

Rafael guides Tobias with extreme power to protect him from greatest evils.

Especially in our times we feel our extreme weakness and deficiency: first of all each examination of conscience shows us, that in our own selves we are completely degenerated in comparison to the strong generations of our ancestors. And also because of the domination of the 'powers of darkness' everywhere, in the measure that we live, in the presence and under the protection of the angels, we overcome easily all temptations.

Let us not forget, that God sent the angels to protect us, to take care of us and to be our guardians. In general we totally underestimate their power and desire to assist us in all situations of our life. In Fatima the angel taught the children to pray and he prayed with them if we would be aware of the presence of the Angels at each Mass, their constant praise and adoration before each tabernacle, their immense reverence and love towards their heavenly Queen, our spiritual life would immediately change, because they would create the proper atmosphere, in which our souls would open themselves towards God.

2. THE MAJESTY OF GOD:

This great majestic Angel, what will he say to the children, how will he behave? He kneels down on the earth and bows his forehead to the ground, to pray to God. If one angel is already such a majesty that the children can hardly breathe in his presence, what do we say, if billions of angels together fall on the ground before GOD'S MAJESTY?! "All the angels stood around the throne ,they fell before the throne on their faces and worshipped God" (Apoc. 7,11).

And what is the great beginning of FATIMA? A prayer!

And how begins this prayer? "OH MY GOD"!

- Lost truth about God's infinite majesty and greatness. Infinite ocean! Creation is nothing before him.

- This means for us that the beginning and the end, the *unum necessarium*, the center of the world and of our life are not we ourselves, but GOD: Oh my God!

- And all creatures before him are dust. Therefore the prostration, genuflection - visible signs that we recognize the truth and appreciate God's domination and our submission: You are the beginning and the end, the principle and the goal,

the foundation and the top. I am just nothing: I can exist only because I am from you, in you, for you!

3. ESSENTIAL VIRTUES: FAITH, HOPE, LOVE ESSENCE OF OUR LIFE!

The prayer continues to put us in relation to God. If God is all, then it is of utmost importance that we have the right attitude towards him. And this is : "I believe, I adore, I hope, I love you!"

I believe, I accept the invisible world of God, I am more convinced of what You reveal to me, than the visible world which surrounds me. I believe I accept the reality of God, my eyes open itself to the truth and the only true life God's being and action.

Adoration is the immediate reaction to God's revelation. If I understand through faith, that God is my all, and I am completely dependent on Him, then I must show it.

Adoration is the recognition, that God is my first principle and my last end, my all. And the true appreciation of myself: I am completely dependent on you, I belong to you.

Hope is the desire of fulfilling God's will, the desire to reach God.

Whoever has seen God's greatness, happiness and love, cannot but long after such an infinite joy. But hope is also the trust to God's promises. We can only hope and desire eternal bliss, because God

invites us to such a life to be His own children and because He has prepared us a place in heaven.

Love is a union of hearts: it is the perfect answer to God's love which created and saved us, and which wants to give us a part in His own divine life. It is the summit of our life, the most noble and the best of what we can do, in fact the only valuable in our life.

"At the evening of our life we will be judged about how much we loved" says Saint Theresa of the Child Jesus and Saint John of the Cross.

4. MYSTERY OF SIN NECESSITY OF REPARATION

"I ask pardon for those, who do not believe ..." It is extremely interesting and important, that immediately after the description of the essence of our life (our relationship to God) the angel teaches the children about the contrary, the negation of God's reality: sin.

So from the very beginning of Fatima appears another theme which is completely forgotten today: that the history of the world and of man is a fight between two contradicting powers: the Kingdom of God and the tyranny of the devil, "Yes" to God and "No" to God (do NOT believe, adore, hope and love).

It would be the worst of all illusions if we imagine a life in a "brave new world, a paradise on earth" and imagine that we will all be together in universal friendship and love.

No there is war between "Yes" and "No" towards the true God, and only those who remain in the attitude of "Yes" until the end will be saved according to the clearest declarations of Our Lord Himself.

But what shall be our attitude to those who believe in the enemies of God, towards the followers

of the "non serviam" of Lucifer? Hatred? Indifference? Anger? Unfortunately this is so often our reaction towards the evil which surrounds us.

The angel teaches another language: "I ask pardon for those ..." This little sentence must be meditated again and again:

Firstly it is the very act of contrition and penance: ask for forgiveness.

The first act of love of a sinner is to repent from his sins and to ask pardon. As we are all sinners, we all have to ask pardon.

Who are "those who do not believe"?

Not only the others, but I also belong to "those". How many times in my life is there lack of faith, of submission (adoration), of trust in God, of true desires, of love towards God and the neighbor! The fact, that I find myself now in the "light" is not thanks to my skill and generosity, but only thanks to the infinite mercy of God.

Therefore I unite myself with all those, who are now, what I have been once (may be not long ago), to ask for forgiveness! This solidarity is a true act of love of the neighbor, as true love wants for our next "all the best", and the first best is the "forgiveness of sins", because without this one cannot be saved.

Secondly this prayer shows, what the real supreme good and the real supreme evil is.

If in the very beginning of Fatima the word "I ask pardon" appears, then we understand how horrible it is "not to believe, ... not to love God". And one of the most important tasks of our lives will be to be concerned about this, which is what the following apparitions of the angel will confirm.

THE INCESSANT PRAISE OF GLORY

"How can I imitate, in the heaven of my soul, this unceasing occupation of the Blessed in the heaven of glory? ... St. Paul throws light on this question for me, when he writes to his disciples: ' *May the Father strengthen you through His spirit with a power that reaches your innermost being, may Christ find adwelling-place, through faith in your hearts; may your lives be rooted in love, founded in love*' (Eph. 3:16-17). To be rooted and founded in love: that, I think, is the condition necessary for the worthy fulfillment of one's office of *Laudem gloriae*. The soul who penetrates and dwells in the "depths of God's nature, and who in consequence does everything in Him, with Him, by Him and for Him, with that limpid gaze which gives her a resemblance to the simple Being, that soul becomes ever more deeply rooted in Him Whom she loves by every movement, every aspiration and every action, however ordinary. Everything within her renders homage to the thrice holy God. She is, so to speak, a perpetual *Sanctus*, an unceasing "Praise of glory!..".

– *Blessed Elizabeth of the Trinity*

“The Final Report of the Synod is a bad document”

Interview with Roberto de Mattei

DICI: Now that the Second Session of the Synod on the Family is over, what is your judgment on the *Relatiofinalis* and on the concluding statement by Pope Francis?

Prof. de Mattei: First of all it must be said that the *Relatiofinalis* of the Synod on the Family is a strictly consultative document, without any Magisterial value. We are talking about a bad document, both in the language that it uses and in its substance, which not only opens the door slightly to divorced-and-remarried persons but, more generally, tends to deny the objective and absolute character of Catholic morality. Many conservatives have expressed a positive judgment on the document because there had been the risk that a worse document might pass, but the lesser evil is still an evil, and we can do no otherwise than to express a negative judgment on this document.

The progressives, for their part, are celebrating victory because they say that the *Relatiofinalis*, although inadequate, is for them a “step forward” by comparison with the opening Report by Cardinal Erdö. But the objective of the innovators was the version presented to the Synod on Thursday, October 22 in the evening and rejected by the Synod Fathers on October 23 in the morning. In my opinions, both progressives and conservatives emerge from this Synod equally defeated. And even Pope Francis cannot be considered the “victor”. His closing speech on October 24 shows that he is very dissatisfied with the Synod's outcome.

DICI: As an historian of Vatican II, what parallel do you observe between the way in which this Synod functioned and that of the Council?

Prof. de Mattei: “Synodality” is the attempt to transform the monarchical and hierarchical constitution of the Church into a democratic, parliamentary structure. In this respect, the functioning of the Synod recalls the dynamic of the

revolutionary assemblies described by Augustin Cochin in his groundbreaking study on *Les sociétés de pensée et la démocratie moderne* [roughly: Ideological factions and modern democracy]: under the appearances of democracy, in fact a restricted group of organizers is what steers and manipulates the assembly. This is what happened both in Vatican Council II and during the 14th Ordinary Synod on the Family. The Synod seems to me to be also a failure for its promoters in that the contradiction therein is manifest: it was convoked in the name of democracy in the Church, but in its functioning neither transparency nor the will of the majority was taken into account. In reality the Truth of the Gospel cannot be subjected to the decision of either a majority or a minority. It was proclaimed one and for all by Our Lord and we can only transmit, defend, and spread it.

DICI: Bp. Fellay published, before and after the Synod, a Petition to the Holy Father and a Declaration on the Final Report; how do you see these documents?

Prof. de Mattei: Bishop Fellay's Declaration on the *Relatiofinalis* is one of a long line of petitions and appeals addressed to the Holy Father before, during and after the Synod. It seemed opportune to me and I agree with its contents and terms, which are firm but respectful, as befits Catholics who are worried about the increasingly serious situation in which the Church finds herself today. By now the whole world is petitioning the Holy Father to reaffirm clearly and solemnly the divine and natural truth about marriage and the family, and about these truths of faith and morality that we see being called into question even by the highest ecclesiastical authorities. Bishop Fellay's Petition and Declaration, just like the other “Filial Petition” presented to the Pope by 200 prelates and 850,000 faithful from all over the world, express this vibrant appeal very well.

அமல உற்பவியின் போர்வீரர்களுக்கு

மடல் எண் 9

சங். கார்ல் ஸ்டெவீன்

அமல உற்பவியின் அன்பார்ந்த போர்வீரர்களே!

அமல உற்பவியின் கருவிகளை அர்ச். மாக்ஸிமிலியன் “போர்வீரர்கள்” என்று அழைப்பதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் உண்டு. இருளிலும், மரண நிழலிலும் இருக்கும் தனது நேசப் பிள்ளைகளை மீட்டு இரட்சிக்க, இவ்வுலகில் தனது கருவிகளாயிருக்க அமல உற்பவ அன்னை நம்மை அழைக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆத்துமங்கள் மனந்திரும்பவும், அர்ச்சிப்படையவும் வரப்பிரசாதங்களின் மாபெரும் ஒளிக்கதிர்களை அனுப்ப விரும்புகிறார்கள். அதற்கான வாய்க்காலாக இருக்க நம்மை அழைக்கிறார்கள். ஆயினும், மரியாயின் வழியாக பிறர் சிநேகத்தை இம்முறையில் அனுசரிப்பது ஒரு பக்தி முயற்சியோ, ஒரு தவ முயற்சியோ அல்ல, மாறாக அது ஓர் இடைவிடாதப் போர். ஆகவேதான் இந்த இராணுவ ரீதியான வார்த்தையை அர்ச். மாக்ஸிமிலியன் பயன்படுத்துகிறார்: வரப்பிரசாதம் ஓர் ஆத்துமத்தைத் தொடும்போதெல்லாம், நம் திவ்விய அன்னை தனது நித்திய, ஜென்ம விரோதியை சந்திக்கிறார்கள். ஜென்மப் பாவத்தின் காரணமாகப் பசாசு உலகின் ஜெமானன் ஆனான். சாத்தானின்மீது மீண்டும் வெற்றிகொள்வதும், நமதாண்டவராகிய சேசு கிறிஸ்துநாதரின் நித்திய இராச்சியத்திற்காக சாத்தானின் பிடியினின்றும் ஆத்துமத்தை மீட்டு இரட்சிப்பதும் அமல உற்பவ அன்னையின் அலுவல்.

இந்தப் “போர்வீரன்” என்ற பட்டத்தை நாம் மேலோட்டமாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது! நாம் வழக்கமாக நினைப்பதைவிட அது மிக மேலான பொருளைக் கொண்டுள்ளது:

அதாவது, நாம் போராடும் திருச்சபையில் இருக்கிறோம் என்றும், பூமியில் நம் வாழ்வு இரண்டு ஜென்ம எதிரிகளிடையே நடக்கும் இடைவிடாத யுத்தமாக இருக்கிறது என்றும் அது நமக்கு நினைவுறுத்துகிறது.

“எவனும் இரண்டு ஜெமானர்களுக்கு ஊழியம் செய்ய முடியாது... அழிவுக்கு இட்டுச்செல்லும் வழி எவ்வளவோ அகன்றதாக இருக்கிறது; இரட்சணியத்தின் பாதை எவ்வளவோ ஒடுக்கமாகவும், கரடுமுரடாகவும் இருக்கிறது!” என்று நமதாண்டவர் கூறுகிறார். “இவர் இஸ்ராயேலில் அநேகருக்குக் கேடாகவும் உத்தானமாகவும், விரோதிக்கப்படும் குறியாகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்” என்று அவரைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. “என்னோடு இராதவன் எனக்கு எதிராயிருக்கிறான்.” “அவர் உலகத்தில் இருந்தார். உலகமோ அவரை அறிந்துகொள்ளவில்லை, அவர் தமது ஆதினத்தில் வந்தார், அவருடையவர்களோ அவரை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை... உலகம் உங்களை வெறுத்தால்,

உங்களுக்கு முன்னமே அது என்னை வெறுத்தது என்பதை அறிந்திருங்கள். நீங்கள் உலகத்தைச் சார்ந்தவர்களாய் இருந்திருந்தால், உலகம் தனக்குச் சொந்தமானதை நேசித்திருக்கும்... நான் உலகிலிருந்து உங்களைத் தேர்ந்து கொண்டேன்” என்று அர்ச். அருளப்பர் விளக்குகிறார். தமது முதல் நிருபத்தில் அவர் அடிப்படைக் கோட்பாட்டை எடுத்துரைக்கிறார்: “உலகத்தையும் உலகத்தில் உள்ளவையையும் சிநேகியாதேயுங்கள். ஒருவன் உலகத்தைச் சிநேகித்தால், அவனிடத்தில் பிதாவின் சிநேகமிராத. ஏனெனில் உலகத்திலுள்ள யாவும் சரீர இச்சையும், கண்களின் இச்சையும், ஜீவியத்தின் அகங்காரமுமாயிருக்கின்றது. அவைகள் பிதாவினிடத்தினின்றும் வராமல் உலகத்தினின்றே வருகின்றது” (1 அரு.2:15-16).

அர்ச். சின்னப்பரும், திருச்சபைத் தந்தையரும் வேறு எந்த போதனையையும் அறியாதிருந்தார்கள். குறிப்பாக அர்ச். அகுஸ்தீனார் சுருக்கமான முறையில், இரட்சணிய வரலாற்றைக் கடவுளின் திருநகரத்திற்கும், பசாசின் நகரத்திற்கும் இடையில் நடக்கும் ஓயாத போராட்டமாக எடுத்துக்காட்டினார். கிறிஸ்தவத்தின் இந்த அடிப்படைக் கருத்து, எந்த விதிவிலக்குமின்றி எல்லா அர்ச்சியசிஷ்டவர்களிடமும் காணப்படுகிறது.

ஃப்ரீமேஷன்ரி என்னும் சாத்தானின் இரகசிய சபையின் கடவுளற்ற கலகங்களுக்கு ஒரு சாட்சியாக இருந்த அர்ச். மாக்ஸிமிலியன் எழுதுகிறார்: “ஆகவே, அமல உற்பவ அன்னையின் போர்வீரர்களாகிய நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? ... இன்று நாம் எந்தப் பக்கத்தில் நிற்கிறோம் என்பதை நாம் தடுமாற்றமின்றியும், உறுதியான தீர்மானத்தோடும் அறிவிக்க வேண்டும்: ஒன்றில் நாம் கிறிஸ்துநாதரின் விருதுக்கொடியின் கீழ், அவரது போர்வீரர்களின் மத்தியில், அவருடைய அமல உற்பவ மாதாவின் படைப் பிரிவில் இருக்கிறோம் - அல்லது கலகம், வக்கிரம், கடவுளின் மீதான வெறுப்பு ஆகியவற்றின் கொடியாகிய சாத்தானின் கொடியின்கீழ் நிற்கிறோம். இங்கே நடுநிலைக்கோ, சமரசத்திற்கோ இடமில்லை, ஏனெனில், “என்னோடு இராதவன் எனக்கு எதிராயிருக்கிறான், என்னோடு சேகரிக்காதவன் சிதறடிக்கிறான்” என்று நமதாண்டவராகிய சேசு கிறிஸ்து நாதரே கூறியிருக்கிறார்.

அமல உற்பவ அன்னையின் போர்வீரர்களாயிருக்க நாம் ஏற்கனவே தீர்மானித்து விட்டோம். இப்போது நவீனம் என்ற தப்பறையின் உணர்வால் நாம் பாதிக்கப்பட்டு உள்ளோம். தீமைக்கு எதிராக போராட வேண்டாம் என்ற மனநிலை இன்று திருச்சபையில் மேலோங்கி இருக்கிறது. நாம் எல்லோரும் சகோதர சகோதரிகள்; இனி எதிரி என்று

யாருமில்லை என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். “முதலில் சமாதானம்” என்பது அவர்களுடைய விருதுவாக்கு. கடவுள் போரை விரும்புவதில்லை, அவர் சமாதானத்தை விரும்புகிறார் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். நம்மிடமிருந்து வேறுபட்ட விசுவாசத்தைக் கொண்டுள்ளவர்களோடு நாம் இணங்கியிருக்க வேண்டும், அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அவர்களுடைய மதிப்பீடுகளை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும், அவர்களோடு சேர்ந்து உழைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். “எல்லா மனிதர்களும் நல்ல மனதுள்ள மனிதர்களே”, “நாம் சமாதானம் மற்றும் மகிழ்ச்சியின் புதிய உலகமொன்றைக் கட்டியெழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறோம்” போன்ற சுலோகங்கள் திருச்சபையை அழிக்க விரும்புவவர்களால் பல நூற்றாண்டுகளாக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இந்த சுலோகங்களால் ஏமாற்றப்படக்கூடிய ஆத்துமங்களுக்கு இழைக்கப்படும் பெருந்தீங்கு ஒரு பெரிய பாவம். ஒரு போர் நடந்துகொண்டிருக்கிறது, எதிரி தாக்கிக்கொண்டிருக்கிறான், நமது தளபதிகளோ, தங்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே வைத்து விட்டது மட்டுமின்றி, எதிரியை நண்பன் என்றும் அழைக்கிறார்கள், அவனை அரவணைக்கிறார்கள், ஒரு மிக நளிமமான முறையில், தங்களை ஒருவன் முதுகில் குத்திக்கொண்டிருப்பதைக் கவனிக்காமல் இருக்கிறார்கள். இதுவே திருச்சபையிலுள்ள நெருக்கடி. இது எவ்விதமான எதிர்ப்புமற்ற நிலையில் ஆத்துமங்களை சாத்தானின் அடிமைத்தனத்திற்கு உள்ளாக்குகிறது.

ஆகவே, அமல உற்பவியின் போர்வீரன் தேவதாயின் விருதுக்கொடியின்கீழ் நிற்க வேண்டும். இவர்கள்தான் தனியாக நின்று, சகல தப்பறைகளின்மீதும் வெற்றி கொண்டுள்ளவர்கள். நவீன காலத்தில் பலதலைப் பாம்பை மிதிக்க வல்லவர்கள். கத்தோலிக்கர்கள் இந்தப் போராட்ட உணர்வால் நிரப்பப்படவேண்டும், இல்லையேல் அவர்கள் அழிந்து போவார்கள். எதிரி ஒரு மறைவான, கண்டுணர முடியாத சக்தியாக செயல்பட்டு வருகிறான். அவன் மிக ஆபத்தானவன். இனிமையான பாடல் போலவும், மிகப் பலமான சுவர்களையும் ஊடுருவுகிற காந்த அலைபோலவும், இனிமையான வார்த்தைகளோடும், நியாயம் பேசுவது போலவும் மக்களை அணுகுகிறான். நட்புறவுள்ள, மனதுக்குகந்த, வசீகரமும், இன்பமும் நிறைந்த, தயவு இரக்கமுள்ள உணர்வுகளால் நிரம்பியவனாக தன்னைக் காட்டிக்கொள்கிறான். எதிரி இன்று பயன்படுத்தும் விஷம் இதுதான். இவனுக்கு எதிராக போர் செய்வது வெளிப்படையான எதிரியை சந்திப்பதைவிட அதிகக் கடினமானது. இந்த எதிரியின் யுத்த தந்திரங்கள் என்னவென்றும், அவற்றிற்கு எதிராகத் தான் பயன்படுத்த வேண்டிய ஆயுதங்களும், போர்த் தந்திரமும் என்னவென்றும் ஒருவன் சிந்திப்பதற்கு முன்பாக, அவன் இது உண்மையாகவே ஒரு போர், வாழ்வுக்கும், சாவுக்குமான இடைவிடாத போர் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்திருக்க வேண்டும். “சகோதரரே, மன அடக்கமும், விழிப்பும் உள்ளவர்களாயிருங்கள். ஏனெனில் உங்கள் சத்துருவாகிய பசாசு கர்ச்சிக்கிற சிங்கத்தைப்போல் யாரை விழுங்கலாமோவென்று தேடி, சுற்றித் திரிகிறது. ஆகையால் நீங்கள் விசுவாசத்தில் உறுதியுள்ளவர்களாய், அதற்கு எதிர்த்து நில்லுங்கள்”

(1 இரா. 5:8-9). அமல உற்பவப் போரணியின் சட்டத் தொகுப்பின் முதல் வாக்கியமே கூட இந்தப் போராட்டத்தை வலியுறுத்துகிறது: “அவன் உன் தலையை நசுக்குவான்” (ஆதி.3:15). இதுவே நரகத்திற்கு எதிரான முதலாவது போர்ப்பிரகடனம். இதுவே அமல உற்பவியின் போர்வீரர்களின் வாழ்வைத் தீர்மானிப்பது.

இறுதிக் காலங்களில் இந்தப் போரின் தீவிரம் அதிகரிக்கும், பசாசு “கூடுமானால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களையும் வஞ்சிக்கும்படியாக” (மத். 24:24) மேலும் மேலும் அதிகமான வெற்றிகளைப் பெறும். ஆகவே, சர்வே சுரனுடைய திருமாதா தனது பெரிய காட்சிகளில், குறிப்பாக லா சலேத், மற்றும் பாத்திமா காட்சிகளின் இந்தப் போரின் இறுதிக் கட்டத்தை விளக்குவதோடு, தான் நமக்குத் தருகிற வல்லமையுள்ள ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொள்ளும்படி தனது பிரமாணிக்கமுள்ள குழந்தைகளை அழைக்கிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இந்தப் போராட்டத்தில் நம் அருகில் நிற்கவும், வெற்றிக்கு இட்டுச்செல்லும் மிக நிச்சயமான வழிகளைக் காட்டவுமே அவர்கள் காட்சியளித்தார்கள். “இறுதியான போரின்” - சகோதரி லூஸியாவிடம் பேசும்போது, தேவ அன்னை பயன்படுத்திய வார்த்தைகள் இவைதான் - இந்தக் காலத்தில், இளைஞனான தாவீது வலிமை மிக்க கோலியாத்தைப் போருக்கு அழைத்ததுபோல, அமல உற்பவியின் வெற்றிக்கொடியின் கீழ் எதிரியைப் போருக்கு அழைக்கிற சிறிய போர் வீரர்களை ஒன்றுதிரட்டுவது பரலோகத்திற்குப் பிரியமான காரியம். இந்தப் போர் மென்மேலும் உக்கிரமடைந்து வருவதால், நமதாண்டவர் தமக்கென ஊழியர்களை எழுப்புகிறார். இவர்கள் இந்தப் போர் நடந்துகொண்டிருப்பதை அறிந்திருப்பது மட்டுமின்றி, வலுக்கட்டாயமாக போர்வீரனுக்குரிய மனநிலையைத் தங்களுள் கொண்டுள்ளவர்களாகவும், போர்க்களத்தில் தங்களை முன்னணியில் நிறுத்திக்கொள்பவர்களாகவும், எதிரியின் கண்களை நேருக்கு நேராக சந்தித்து, அவனுடைய முகத்திரையைக் கிழித்து, அவனுக்கு எதிராகப் போரிடுபவர்களாக: அமல உற்பவியின் போர்வீரர்களாக இருக்கின்றனர்!

அமல உற்பவியின் போர்வீரன் ஒரு சாதாரண அடிநிலைப் போர்வீரனல்ல. மாறாக, அவன் மிகச் சிறந்த போர்ப்பிரிவைச் சேர்ந்தவன். நம் புனிதர் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கு நாம் மீண்டும் செவிமடுப்போம்: “கடவுளின் திருச்சபையின் எதிரிகளால் செய்யப்படுகிற இப்படிப்பட்ட வல்லமையுள்ள செயல்களை எதிர்கொள்ளும் நாம், செயலற்று, சோம்பலாக நின்றுகொண்டிருக்க அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறோமா? வெறுமனே முறையிடுவதும், கண்ணீர் சிந்துவதும் தான் நமக்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லை! பொதுத் தீர்வையின்போது, நாம் செய்துள்ள அனைத்திற்கும் மட்டுமல்ல, மாறாக, நாம் செய்யத் தவறிய நற்செயல்கள் அனைத்திற்கும் கூட கடவுளுக்கு நாம் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக இருப்போம். உக்கிரமாக நடக்கும் போரின் முன் வரிசைகளில் நின்று, எதிரியின் தாக்குதல்களை திட்டவட்டமாக முறியடிப்பது நம் ஒவ்வொருவரின் கடமை. “ஆனால், என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? எதிரிப் படை ஒழுங்காக முறைப்படுத்தப்பட்டது, அதனிடம்

ஏராளமான வலிமையும், செல்வமும் இருக்கின்றன...” என்பது போன்ற வார்த்தைகளை நம்மால் அடிக்கடி கேட்க முடிகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு தனி மனிதன், “என்னைப் பலப்படுத்துகிறவரைக்கொண்டு எதையும் செய்ய என்னால் முடியும்” என்ற அர்ச். சின்னப்பரின் வார்த்தைகளை மிக நிச்சயமாக மறந்து விட்டான்.

இதனால்தான் போரணி, போர், எதிர்த்தாக்குதல், ஆன்மாக்களை வெற்றிகொள்ளுதல், எதிரியை அழித்தல், போர்த் தளவாடங்கள், சரியான ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துதல் போன்ற வார்த்தைகள் தொடர்ந்து நம் ஸ்தாபகரின் எழுத்துக்களில் திரும்பத் திரும்ப வருகின்றன. கிறீஸ்தவம் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டதும், எதிரியோடு சமாதான உடன்படிக்கை பிரகடனம் செய்யப்பட்டு விட்டதுமான நம் காலத்தின் ஆபத்தை அவர் முன்னுணர்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது. “போர்வீரன், போரணி, போர்: இவை எல்லாமே மிகவும் போர்த்தன்மையுள்ளவையாக ஒலிக்கின்றன, ஏனெனில் இது ஓர் உண்மையான போர்! இது துப்பாக்கிகளையும், வெடிகுண்டுகளையும், டாங்குகளையும், விஷவாயுவையும் கொண்டு நடத்தப்படும் போரல்ல, என்றாலும் இது ஒரு நிஜமான போரே. நம்முடைய போர்த் தந்திரம் என்ன? எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அது ஜெபமே.” “நம்முடைய அசமந்தத்தின்மீது நாம் வெற்றிகொள்ளவும், நம் பதுங்குபுகளிலிருந்து வெளியே வரவும் வேண்டும். சாத்தானின் இரகசிய சபையும், சுதந்திர சிந்தனையும் கடவுளுக்கு, விசுவாசத்திற்கும் எதிராகப் போராடுகின்றன. அவை மனிதர்களைக் கீழ்த்தரமான மிருகங்களாகவும், புனிதமான எதையும் அழிக்கிற காட்டுமிராண்டிகளாகவும் மாற்ற விரும்புகின்றன. ஆகவே, நாமும், நம் அயலாரும் அஞ்ஞானிகளாகி விடாதபடி நம்மைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காக மட்டுமல்ல, மாறாக, மாமரி சகல மனிதர்களின் இருதயங்களின் மீதும் அரசாள, நமக்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி, நாம் போராட வேண்டும். அப்போதுதான் கிறீஸ்துநாதருடைய இராச்சியம் சகல மனிதர்களிடமும் வரும்.”

ஆனாலும், இந்தப் போர் நம் வாழ்வில் நாம் செய்யும் ஒரு சாகச செயலாகவும், உணர்ச்சிபூர்வமான ஒரு

திரைப்படமாகவும், ஒரு கம்ப்யூட்டர் விளையாட்டாகவும் புரிந்துகொள்ளப்படக் கூடாது. இந்தப் போருக்கு நமது பலம் முழுவதும் தேவைப்படுகிறது; அது பூமியில் நாம் வாழும் இந்தத் தற்காலிக வாழ்வின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் பாதிக்கிறது. எதிரி வெற்றி கொள்ளப்படும் வரைக்கும் இந்தப் போருக்கு எல்லையோ, முடிவோ இல்லை. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்தப் போரில் அரைகுறை நடவடிக்கைகள் என்பவை இல்லை. “அமல உற்பவ அன்னை கூடிய சீக்கிரத்தில் உலகின் எல்லா நாடுகளிலும், அகில உலகினுடையவும், ஒவ்வொரு தனி ஆத்துமத்தினுடையவும் இராக்கினியாக ஆக வேண்டும், இதன் மூலம் எந்த விதிவிலக்குமின்றி, ஒவ்வொரு இருதயமும் அவர்களின் மீதுள்ள நேசத்தால் நிரப்பப்பட வேண்டும் - இதுவே நமது மாபெரும் நோக்கம்” என்ற அனைத்திலும் உயர்ந்த கொள்கையால் அமல உற்பவப் போர்வீரன் இடைவிடாமல் தூண்டப்பட வேண்டும்.

பின்னால் ஒளிந்துகொள்ளலும், அசதியும், அசட்டைத்தனமும் அமல உற்பவியின் போர்வீரனுக்கு பொருந்தாது: “ஆகவே எங்கும் பரவிக்கொண்டிருக்கிற தீமையைப் பொறுத்தவரை, அவன் அசட்டைத்தனமுள்ள வனாக இருப்பதில்லை, மாறாக அவன் அதைத் தன் முழு இருதயத்தோடும் வெறுக்கிறான். ஒவ்வொரு வாய்ப்பிலும், ஒவ்வொரு இடத்திலும், ஒவ்வொரு காலத்திலும், ஆத்துமங்களில் விஷமேற்றுகிற எந்த வகையான தீமையையும் வேட்டையாடி அழிக்கிறான்.”

ஆகவே, நீங்கள் காலையில் கண்விழிப்பீர்கள் என்றால், “நான் யார்?” என்று உங்களையே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். நான் அமல உற்பவ அன்னைக்கு முற்றிலும் சொந்தமானவன், நான் அவர்களுடைய குழந்தை, நான் அவர்களுடைய அடிமை, நான் அவர்களுடைய போர்வீரன், இன்னும் அதிகமாக: நான் அவர்களுடைய போர்வீரன்!

சுவாமி கார்ல் ஸ்டீலின்
மணிலா, 27 அக்டோபர் 2015.

Support us

Please send your donation to

“STUDERE EDUCATIONAL TRUST”
8A/3 Annie Nagar,
Seevalaperi Road,
Palayamkottai - 627 002
Email. : sspkindia@gmail.com

பாத்திமா 2017 - ஜ நோக்கி (2)

1916 இளந்தளிர் காலம் - லூசியா, பிரான்சிஸ், ஜஸிந்தா ஆகியோருக்கு
சம்மனசானவரின் முதல் காட்சி

சங். கார்ல் ஸ்டெலிள்

பாத்திமாவின் மாபெரும் நிகழ்வுகள் 1916-ல் ஒரு சம்மன சானவரின் மூன்று காட்சிகளோடு தொடங்குகின்றன. நம் வாழ்வில் ஓர் அசாதாரணமான நிகழ்ச்சி நடக்கிறது என்றால், நாம் குறிப்பாக அதன் தொடக்கத்தையும், அதன் முடிவையும்பற்றி சிந்திக்க வேண்டும். அதன் தொடக்கம் நம் வாழ்வில் ஒரு முக்கியமான மாற்றத்தைத் தொடங்கி வைக்கிறது (உதாரணமாக, கல்வி கற்கத் தொடங்குதல், விசுவாசத்திற்கு மனந்திரும்புதல், எதிர்கால வாழ்க்கைத் துணையை முதன்முதலாக சந்தித்தல், தேவ அழைத்தலின் முதல் அறிகுறிகள் போன்றவை). முடிவு, இத்தகைய ஒரு நிகழ்வின் வழியாக நமக்கு நிகழ்ந்துள்ள அனைத்திற்கும் ஒரு மகுடத்தைப் போலவும், சுருக்கம் போலவும் இருக்கிறது. (உதாரணமாக, ஒரு குருத்துவ அபிஷேகம், மெய்விவாகம் என்னும் தேவதிரவிய அனுமானம், நீண்ட காலப் படிப்புக் குப் பிறகு கடைசித் தேர்வுகள் போன்றவை). இதே போல, கடவுளின் மாபெரும் வெளிப்பாடுகளில், அவற்றின் தொடக்கங்களுக்கும், முடிவுகளுக்கும் ஒரு விசேஷ கவனம் தரப்பட வேண்டும்: தொடக்கங்கள் அஸ்திவாரத்தோடு ஒப்பிடப்பட வேண்டும். அதன் மீதுதான் முழுக் கட்டிடமும் கட்டப்படும். முடிவுகள் அந்தக் கட்டிடம் கட்டி முடிக்கப் படுவது போன்றது.

1916 முதல் பிரான்சிஸும், ஜஸிந்தாவும், தங்கள் மாமன் மகள் லூசியாவோடு சேர்ந்து இரண்டு குடும்பங்களின் ஆட்டு மந்தைகளையும் கவனித்துக்கொள்ள தங்கள் பெற்றோரிடமிருந்து அனுமதி பெற்றார்கள். அப்போது லூசியாவுக்கு வயது 9, பிரான்சிஸுக்கு 8, ஜஸிந்தாவுக்கு 6 வயது.

1916 இளந்தளிர் காலத்தில் ஒரு நாள் குழந்தைகள் தங்கள் சொந்தக் கிராமமான அல்யுஸ்திரலுக்கு அருகிலிருந்த ஒலிவத் தோப்புகளில் தங்கள் ஆடுகளோடு இருந்தார்கள். தங்களின் வழக்கப்படி நண்பகல் வாக்கில் அவர்கள் ஜெபமாலை ஜெபித்தார்கள். ஒரு சிறு மதிய உணவுக்குப் பின் அவர்கள் விளையாடத் தொடங்கினார்கள்.

“ஒரு சில கணங்கள்தான் நாங்கள் மகிழ்ச்சியாக விளையாடிக்கொண்டிருந்திருப்போம். அதற்குள் ஒரு பலமான காற்றினால், மரங்களை அசைந்தாடத் தொடங்கின. நாங்கள் திடுக்கிட்டு, என்ன நடக்கிறதென்று பார்ப்பதற்காக மேலே நோக்கினோம். ஏனெனில் அந்தப் பகல் பொழுது வழக்கத்திற்கு மாறாக மிக அமைதியாக இருந்தது. அப்போது, ஒலிவ மரங்களுக்கு மேலாக, நான் ஏற்கனவே விவரித்திருக்கிற அந்த உருவம் எங்களை நோக்கி வருவதை நாங்கள் கண்டோம். ஜஸிந்தாவும் பிரான்சிஸும் அதை அதற்கு முன்

கண்டதில்லை, நானும் அதைப்பற்றி அவர்களிடம் எதுவும் சொல்லியிருக்கவில்லை. அது எங்களை அதிகமாக நெருங்கி வந்தபோது, அதன் தோற்றக் கூறுகளை எங்களால் பிரித்தறிய முடிந்தது. அது ஓர் இளைஞன், அவருக்கு சுமார் பதினான்கு அல்லது பதினைந்து வயதிற்கும், அவர் பனியைவிட அதிக வெண்மையாகவும், சூரிய ஒளி ஊடுருவிப் பாயும் படிக்கத்தைப் போல, ஒளி ஊடுருவக் கூடியவராகவும், மிகுந்த அழகுள்ளவராகவும் இருந்தார்.

நாங்கள் வியப்பில் ஆழ்ந்தும், அக்காட்சியில் கிரகிக்கப்பட்டும், பிரமிப்பினால் பேச்சற்றுப் போனவர்களாகவும் இருந்தோம்.

எங்களை நெருங்கியதும் அவர் எங்களிடம்: “அஞ்சாதீர்கள். நான் சமாதானத்தின் தூதன்! என்னோடு ஜெபியுங்கள்” என்றார். இப்படிச் சொல்லி விட்டு அவர் தரையில் முழந்தாளிட்டு, தம் நெற்றி தரையில் படும்வரை தாழ்ந்து பணிந்து ஆராதித்தபடி, பின்வரும் ஜெபத்தைச் சொல்வதை நாங்கள் கேட்டோம்:

“என் தேவனே, உம்மை விசுவசிக்கிறேன், உம்மை ஆராதிக்கிறேன், உம்மை நம்புகிறேன், உம்மை நேசிக்கிறேன். உம்மை விசுவசிக்காதவர்களுக்காகவும், உம்மை ஆராதிக்காதவர்களுக்காகவும், உம்மை நம்பாதவர்களுக்காகவும், உம்மை நேசியாதவர்களுக்காகவும் உமது மன்னிப்பைக் கேட்கிறேன்.”

மூன்று முறை இதே வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஜெபித்த பிறகு, அவர் எழுந்து எங்களிடம்,

“இவ்வாறு ஜெபியுங்கள். சேசு மரியாயின் இருதயங்கள் உங்கள் மன்றாட்டுக்களின் குரலைச் செவியுற்றுக் கேட்கிறார்கள்” என்றார். அதன்பின் அவர் மறைந்து விட்டார்.”

பரலோகத்தின் இந்த முதல் தலையீட்டைப்பற்றி நாம் தியானிப்போம்:

1. வழக்கத்துக்கு மாறான, பலமான காற்று:

வேதாகமத்தில் கடவுளின் மாபெரும் வெளிப்பாடு களைப்பற்றி நாம் தியானிப்போமென்றால், அவற்றோடு ஓர் எதிர்பாராத, மர்மமான காற்று சம்பந்தப்பட்டிருப்பதை நாம் அடிக்கடி காண்போம். உதாரணமாக, ஒரேப் மலையின் மீது தீர்க்கதரிசி எலியாஸின் காட்சி, பெந்தேகோஸ்தே நாளன்று மேல்மாடியில் அப்போஸ்தலர்கள் இஸ்பிரீத்து சாந்துவானவரைப் பெற்றுக்கொண்ட நிகழ்ச்சி ஆகியவை. அமல உற்பவ மாதா முதல் முறை லூர்து நகரில் காட்சி யளித்தபோதும், “காற்று வீச்சைப் போல் ஒலித்த ஓர்

இரைச்சலால்” அர்ச். பெர்னதெத்தம்மாள் வியப்புக்கு உள்ளானாள்.

“நீர் மேகங்களை இரதமாகக் கொண்டு, காற்றுகளின் இறக்கைகளின் மீது நடந்து செல்கிறீர்” என்று சங்.103 சொல்கிறது. இஸ்பிரீத்து என்ற எபிரேயச் சொல்லை, “பலத்த காற்று” என்று மொழிபெயர்க்கலாம். இந்த முதல் அம்சம்கூட பாத்திமாவை உலகில் கடவுளின் மாபெரும் வெளிப்பாடுகளுக்கு நெருக்கமாகக் கொண்டுவருகிறது. காற்றின் வழியாகக் கடவுள் சுபாவத்திற்கு மேலான ஒரு சூழலை உருவாக்குகிறார். அது இருள் முழுவதையும், தீமையையும் அடித்துச் சென்று, ஒளியையும், பரலோக சமாதானத்தையும் கொண்டுவருகிறது.

2. முதல் வார்த்தைகள்: “அஞ்சாதீர்கள்! நான் சமாதானத்தின் தாதன்.”

இந்த வார்த்தைகள் சவிசேஷத்தின் எதிரொலியைப் போல் இருக்கின்றன. சம்மனசானவர் தேவாலயத்தில் சக்கரியாஸுக்குத் தோன்றி, ஸ்நாபக அருளப்பரின் உற்ப வத்தை அறிவித்த போது அவரிடம், “அஞ்சாதீர்” என்றார். அவ்வாறே, மங்கள வார்த்தை திருநாளன்று, நம் திவ்விய அன்ணையை வாழ்த்திய பிறகும், “மரியே, நீர் அஞ்ச வேண்டாம்” என்றார். அர்ச். சூசையப்பருக்குத் தாம் தோன்றியபோது, அல்லது சேசநாதர் உயிர்த்த நாள் காலையில் அவருடைய கல்லறைக்கு வந்த பெண்களிடமும் அவர் “பயப்படாதீர்கள்!” என்றார்.

3. சம்மனசானவரின் தோற்றம்:

சம்மனசானவரின் தோற்றத்தைப்பற்றி லூஸியாவிடம் கேட்கப்பட்டபோது அவள் அடிக்கடி, “அவர் ஒளியால் ஆக்கப்பட்டவராக இருந்தார்!” என்று அறிவித்தாள். இங்கே சவிசேஷத்தின் மற்றொரு எதிரொலியை நாம் காண்கிறோம். நமதாண்டவரின் உயிர்ப்பை அறிவித்த தேவதூதர் மின்னலின் தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தார், அவருடைய வஸ்திரங்கள் பனியைப் போல வெண்மையாக இருந்தன (மத். 28:3). மேலும் நமதாண்டவரின் மறுருபத்தின் போது, “அவருடைய முகம் சூரியனைப் போல துலங்கினது. அவருடைய வஸ்திரங்கள் பனியைப்போல வெண்மையாயின” (மத். 17:2) என்று சவிசேஷகர் அவருடைய தோற்றத்தை விவரிக்கிறார். “சர்வேசுரன் ஒளியாயிருக்கிறார். அவரில் இருள் என்பதே இல்லை” (1அரு.1:5). அவர் (தமது சம்மனசுக்கள் அல்லது தமது பரிசுத்த மாதாவின் ஊழியத்தின் மூலம்) மனிதர் களுக்குத் தம்மை வெளிப்படுத்த திருவுளமிரங்கும் போதெல்லாம், அவர் எப்போதும் மகிமைப் பிரதாபத்தாலும், ஒளியாலும் உடுத்தப்பட்டவராகவே தோன்றுகிறார். இந்த ஒளியின் பரம இரகசியம் பாத்திமா வெளிப்பாடுகள் முழுவதிலும் மிக அடிக்கடி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

4. மனதை ஆட்கொள்ளும் தெய்வீகப் பிரசன்னம்:

லூசியா சம்மனசானவரின் காட்சியைப் பின்வருமாறு விவரிக்கிறார்: “எங்களைச் சூழ்ந்துகொண்ட சுபாவத்திற்கு மேலான சூழ்நிலை எவ்வளவு தீவிரமானதாக இருந்தது என்றால், மிக நீண்ட நேரமாக நாங்கள் எங்கள் சொந்த இருத்தலையே உணராதிருந்தோம். அவர் எங்களை விட்டுச்

சென்ற போது இருந்த நிலையிலேயே நாங்கள் நிலைத்து இருந்தோம். தொடர்ந்து அவர் கற்பித்த ஜெபத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம். கடவுளின் பிரசன்னத்தை எந்த அளவுக்கு அந்நியோந்நியமாகவும், தீவிரமாகவும் நாங்கள் உணர்ந்தோம் என்றால், ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ளவும் நாங்கள் துணியவில்லை.” கடவுளின் பிரசன்னம் நமது பலவீனமான மனித சத்துவங்களின் காரணமாக, மனதை மயக்குவதாகவும், அதை நசுக்குவதாகவும்கூட இருக்கிறது. ஆனால் “தேவ பிரசன்னத்திற்கு முன்பாக இந்த அழிக்கப்படுதல்” அந்த மூன்று குழந்தைகளுக்கும் உண்மையான தாழ்ச்சியின் மிகச் சிறந்த பள்ளிக்கூடமாக இருந்தது. அது எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கடவுளின் அளவற்ற அர்ச்சியிஷ்டதனத்தைப்பற்றியதும், சிருஷ்டியின் ஒன்றுமில்லாமையைப் பற்றியதுமான அந்நியோந்நியமான அறிவாக இருக்கிறது.

நமக்குரிய பாடம்:

1. சம்மனசுக்கள் நம் மத்தியில் இருக்கிறார்கள்:

பாத்திமா சம்மனசானவரின் காட்சியோடு துவங்குகிறது. “கண்காணா உலகம்” இருக்கிறது, அது நமக்கு மிக முக்கியமானது என்பதை நாம் தியானிக்கவும், அதை வியந்து பாராட்டவும் கடவுள் விரும்புகிறார். சம்மனசுக்கள், சுத்த அருபிகள் என்ற முறையில், நாம் நித்தியத்திற்காகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறார்கள்; அவர்கள் கடவுளின் அனைத்தையும் கடந்த நிலை, மகத்துவம், மற்றும் பரிசுத்ததனத்தின் ஓர் எதிரொலியாக இருக்கிறார்கள். நம்முடைய ஐந்து புலன்களுக்குப் புலப்படுகிற காரியங்களை மட்டும் மதிக்கத் தெரிந்துள்ள நம்முடைய இலௌகிக உலகில், சம்மனசுக்களின் பிரசன்னம் ஒரு முக்கியமான தீர்வாக இருக்கிறது: அவர்கள் சடத்தன்மைக்கு இஸ்பிரீத்து மேம்பட்டது என்றும், உலகக் காரியங்களுக்கு நித்திய காரியங்கள் மேலானவை என்றும் அறிக்கையிடுகிறார்கள்.

சம்மனசுக்கள் கடவுளின் அளவற்ற அழகின் பிரதிபலிப்பாகவும் இருக்கிறார்கள். வரலாற்றில் சம்மனசுக்களின் எல்லாக் காட்சிகளிலும், பிரகாசமும், ஒளியும் நிரம்பிய அவர்களுடைய நம்ப இயலாத அழகு நினைவுகூரப்படுகிறது. அர்ச். தாமஸ் அக்குயினாஸின் கருத்துப்படி, “அழகு என்பது உண்மையும், நல்லதுமான காரியத்தின் மகத்துவ ஒளியும், மகிமையுள்ள வெளிப்பாடுமாக” இருப்பதால், சம்மனசுக்கள் நல்லதும், உண்மையானதுமான காரியத்தை நாம் நேசிக்கும் படியும், வியந்து பாராட்டும்படியும் செய்கிறார்கள். அதே வேளையில் அருவருப்புக்குரியதாக இருப்பதும், பொய்யும், தீமையுமாயிருப்பதுமான அனைத்தின்மீதும் ஒரு திடமான அருவருப்பை அவர்கள் நமக்குத் தருகிறார்கள்.

இறுதியாக அவர்கள் கடவுளின் சர்வ வல்லமை மற்றும் பலத்தின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கிறார்கள்.

அதிதூதரான அர்ச். மிக்கேல், லூசிஃபரையும், அவனைப் பின்சென்றவர்களையும் மோட்சத்திலிருந்து வெளியேற்றி நரகத்தில் தள்ளினார். கபிரியேல் என்ற பெயரின் பொருள் கடவுளின் வல்லமை என்பதாகும்.

இரப்பாயேல் தொபியாலை மிகப் பெரும் தீமைகளி னிருந்து பாதுகாக்கும்படி, மிகுந்த வல்லமையோடு வழிநடத்துகிறார்.

குறிப்பாக நம் காலங்களில் நாம் அளவுக்கு மீறிய பலவீனத்தையும், குறைபாட்டையும் உணர்கிறோம். எல்லாவற்றிற்கும் முன்பாக, நம் முன்னோர்களின் பலமான தலைமுறைகளோடு ஒப்பிடும்போது, நமது தலைமுறை எவ்வளவு தாழ்ந்து போய்விட்டது என்று நமது ஆத்தம சோதனை நமக்குக் காட்டுகிறது. மேலும் எங்கும் “இருளின் வல்லமைகளின்” ஆதிக்கத்தின் காரணமாக, நாம் வாழ்கின்ற அளவில், சம்மனசுக்களின் பிரசன்னத்திலும், அவர்களுடைய பாதுகாவலின் கீழும், நாம் சகல சோதனைகளையும் எளிதாக மேற்கொள்கிறோம்.

சம்மனசுக்கள் நம்மைப் பாதுகாக்கும்படியாகவும், நம்மீது அக்கறை கொள்ளும்படியாகவும், நம் பாதுகாவலர்களாக இருக்கும்படியாகவும் கடவுள் அவர்களை அனுப்பினார் என்பதை நாம் மறக்காதிருப்போமாக. பொதுவாக, நாம் அவர்களுடைய வல்லமையை முற்றிலும் குறைவாக மதிப்பிடுகிறோம். அவர்கள் நம் வாழ்வின் எல்லாச் சூழ்நிலைகளிலும் நமக்கு உதவ வேண்டுமென ஆசிக்கிறோம். பாத்திமாவில் சம்மனசானவர் குழந்தைகளுக்கு ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொடுத்தார், அவர்களோடு சேர்ந்து ஜெபித்தார். ஒவ்வொரு பூசையின் போதும் சம்மனசுக்களின் பிரசன்னத் தையும், ஒவ்வொரு தேவ நற்கருணைப் பேழைக்கு முன்பும் அவர்களுடைய இடைவிடாத ஸ்துதி புகழ்ச்சிகளையும், ஆராதனையையும், தங்கள் பரலோக இராக்கினியின் மட்டில் அவர்கள் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த வணக்கத்தையும், நேசத்தையும் நாம் அறிந்திருப்போம் என்றால், நம்முடைய ஞான ஜீவியம் உடனடியாக மாறியிருக்கும். ஏனெனில் அவை ஒரு மிகப் பொருத்தமான சூழ்நிலை யை உருவாக்கி யிருக்கும். அதில் நம் ஆன்மாக்கள் கடவுளை நோக்கித் தங்களையே திறந்திருக்கும்.

2. கடவுளின் மகத்துவம்:

இந்த மாபெரும் மகத்துவமுள்ள தேவதூதர், குழந்தைகளிடம் என்ன சொல்வார்? எப்படி நடந்து கொள்வார்? அவர் தரையில் முழந்தாளிட்டு, நெற்றி தரையில் பட ஆராதித்து, கடவுளிடம் ஜெபிக்கிறார். ஒரு சம்மனசானவரின் பிரசன்னத்திலேயே குழந்தைகள் மூச்சு விடுவதையும் சிரமமாக உணர்ந்தார்கள் என்னும் அளவுக்கு அவருடைய பிரசன்னம் ஏற்கனவே மகத்துவமிக்கதாக இருக்குமானால், கோடிக்கணக்கான சம்மனசுக்கள் கடவுளின் மகத்துவத் திருமுன் தரையில் ஒன்றுசேர்ந்து சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து கிடப்பதைப் பற்றி நாம் என்ன சொல்வோம்? “தூதர்கள் எல்லோரும் சிங்காசனத்தைச்... சூழ்ந்து நின்று, சிங்காசனத் திற்கு முன்பாக முகங்குப்புற விழுந்து சர்வேசுரனைத் தொழுதார்கள்” (காட்சி. 7:11).

மேலும் பாத்திமாவின் மாபெரும் தொடக்கம் என்னவாக இருக்கிறது? ஒரு ஜெபமாக!

இந்த ஜெபம் எப்படித் தொடங்குகிறது? “என் தேவனே” என்று!

கடவுளின் அளவற்ற மகத்துவத்தையும், மேன்மையையும் பற்றிய, மனிதர்கள் மறந்து போன சத்தியம், அளவற்ற பெருங்கடல்! சிருஷ்டிப்பு அவருக்குமுன் வெறுமையாக இருக்கிறது.

இதுவே நமக்குத் தொடக்கமும், முடிவும், ஒரே அவசிய தேவையுமாக இருக்கிறது. உலகத்தின் மையமும், நம் வாழ்வின் மையமும் நாமல்ல, மாறாக கடவுளே : என் தேவனே!

அவருக்கு முன்பாக எல்லா சிருஷ்டிகளும் தூசிதான். ஆகவேதான் நாம் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து ஆராதிக்கிறோம், முழந்தாளிடுகிறோம் - நீரே ஆதியும், அந்தமுமானவர், மனிதனின் குறிக்கோளாகவும், அஸ்திவாரமாகவும், உச்சமாகவும் இருக்கிறீர்: நான் ஒன்றுமில்லாமை மட்டுமே; உம்மிடமிருந்து வருவதாலும், உம்மிலும், உமக்காகவும் மட்டுமே நான் பிழைத்திருக்க முடியும்! என்ற உண்மையை நாம் அடையாளம் கண்டுகொண்டு , கடவுளின் ஆதிக்கத் தையும், நமது அமைதலையும் வெளிப்படுத்துகிற காணக் கூடிய அடையாளங்கள் இவை.

3. அத்தியாவசியமான புண்ணியங்கள்:

விசுவாசம், நம்பிக்கை, தேவசினேகம் - நம் ஜீவியத்தின் சாராம்சம்! இந்த ஜெபம் தொடர்ந்து நம்மைக் கடவுளோடுள்ள உறவில் வைக்கிறது. கடவுளே சர்வமுமாக இருக்கிறார் என்றால், நாம் அவரைப்பற்றிய சரியான மனநிலையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது அனைத்திலும் அதிக முக்கியமானது. அந்த மனநிலை: “உம்மை விசுவசிக்கிறேன், உம்மை ஆராதிக்கிறேன், உம்மை நம்புகிறேன், உம்மை நேசிக்கிறேன்” என்பதாகும்.

கண்களுக்குத் தென்படாத கடவுளின் உலகத்தை நான் விசுவசிக்கிறேன், அதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். என்னைச் சூழ்ந்திருக்கிற காணக்கூடிய உலகத்தை விட, நீர் எனக்கு வெளிப்படுத்துகிற காரியத்தை நான் நம்பி ஏற்றுக்கொள் கிறேன். நான் விசுவசிக்கிறேன் - நான் கடவுள் இருப்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன், என் கண்கள் கடவுளின் இருத்தல் மற்றும் செயல்பாடு என்னும் சத்தியத்திற்கும், ஒரே உண்மை யான ஜீவியத்திற்கும் திறக்கின்றன.

ஆராதனை என்பது கடவுளின் வெளிப்பாட்டை உடனடியாகத் தொடர்ந்து வரும் பதில் நடவடிக்கையாக இருக்கிறது. நான் விசுவாசத்தின் வழியாக கடவுள் என் சர்வமுமாக இருக்கிறார் என்றும், நான் முழுவதுமாக அவரையே சார்ந்திருக்கிறேன் என்றும் புரிந்து கொள்கிறேன் என்றால், அதை நான் வெளிக்காட்ட வேண்டும். ஆராதனை என்பது, கடவுள் என் முதல் காரியமாகவும், என் இறுதிக் கதியாகவும், என் சர்வமுமாகவும் இருக்கிறார் என்பதை அங்கீகரிப்பதாகும். மேலும் அது என் நிலையை உண்மையாகவே உணர்ந்து கொள்ளுதலாக இருக்கிறது: நான் உம்மையே முழுவதுமாகச் சார்ந்திருக்கிறேன், நான் உமக்குச் சொந்தமானவன்.

நம்பிக்கை என்பது கடவுளின் திருச்சித்தத்தை நிறைவேற்றும் ஆசையாக, கடவுளைச் சென்றடையும் ஆசையாக இருக்கிறது.

கடவுளின் மகா மேன்மையையும், மகிழ்ச்சியையும், நேசத்தையும் கண்டவன் யாராயிருந்தாலும், அத்தகைய அளவற்ற மகிழ்ச்சிக்காக ஏங்கித் தவிக்காமல் இருக்க முடியாது. ஆனால் நம்பிக்கை என்பது கடவுளின் வாக்குறுதிகளில் நாம் கொள்ளும் நம்பிக்கையாகவும் இருக்கிறது. நாம் நித்தியப் பேரின்பத்தை மட்டுமே நம்பியிருக்கவும், ஆசிக்கவும் முடியும். ஏனெனில் கடவுள் தமது சொந்தக் குழந்தைகளாக நம்மை இத்தகைய ஒரு வாழ்வுக்கே நம்மை அழைக்கிறார். மேலும் பரலோகத்தில் நமக்காக ஓர் இடத்தையும் அவர் ஆயத்தம் செய்திருக்கிறார்.

நேசம் என்பது இருதயங்களின் ஐக்கியமாகும். அது நம்மைச் சிருஷ்டித்ததும், இரட்சித்ததும், தமது சொந்த தெய்வீக ஜீவியத்தில் நமக்குப் பங்கு தரவும் விரும்புவதுமான கடவுளின் நேசத்திற்கு ஓர் உத்தமமான பதிலாக இருக்கிறது. அது நம் வாழ்வின் சிகரமாகவும், நாம் செய்யக் கூடிய மிக மேன்மையுள்ளது, மிகச் சிறந்ததுமான காரியமாகவும், உண்மையில் நம் வாழ்வில் மதிப்புள்ள ஒரே காரியமாகவும் இருக்கிறது.

“நம் வாழ்வில் கடைசி நேரத்தில், நாம் எவ்வளவு அதிகமாக நேசித்தோம் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டே நாம் தீர்வையிடப்படுவோம்” என்று குழந்தை சேசுவின் அர்ச். தெரேசம்மாளும், அர்ச். சிலுவை அருளப்பரும் கூறுகிறார்கள்.

4. பாவமாகிய இரகசியம் - பரிசுரத்தின் அவசியம்:

“உம்மை விசுவசியாதவர்களுக்காகவும்... உமது மன்னிப்பைக் கேட்கிறேன்.” நம் வாழ்வின் சாராம்சத்தின் (கடவுளோடு நமக்குள்ள உறவின்) விளக்கத்திற்குப் பிறகு உடனடியாக, சம்மனசானவர் கடவுளின் நிதர்சனத்திற்கு முரண்பாடானதும், மறுதலிப்புமாக இருக்கிற பாவத்தைப் பற்றிக் குழந்தைகளுக்குக் கற்பிக்கிறார் என்பது மிகுந்த ஆர்வத்துக்குரியதும், முக்கியமான காரியமுமாக இருக்கிறது. ஆகவே, பாத்திமாவின தொடக்கத்திலிருந்தே, இன்று முற்றிலுமாக மறக்கப்பட்டுவிட்ட மற்றொரு கருத்து தோன்றுகிறது. அது என்னவெனில், உலக வரலாறும், மனித வரலாறும், கடவுளின் இராச்சியம், பசாசின் கொடுங்கோன்மை ஆகிய இரண்டு எதிரெதிரான வல்லமைகளுக்கிடையே (கடவுளுக்கு “ஆம்” என்று சொல்வதும், அவருக்கு “இல்லை” (நான் விசுவசிக்கவில்லை, ஆராதிக்கவில்லை, நம்பவில்லை, நேசிக்கவில்லை) என்று சொல்வதுமான இரு நிலைகளுக்கிடையே) நடைபெறும் போராட்டமாக இருக்கிறது என்பதுதான்.

ஒரு “வீரமிக்க புதிய உலகத்தில், பூமியின்மீதுள்ள ஒரு மோட்சத்தில்” வாழ்வது பற்றியோ, அல்லது, உலகார்ந்த நட்பிலும், அன்பிலும் நாம் எல்லோரும் ஒன்றாக இணைந்திருப்போம் என்றோ நாம் கற்பனை செய்வோம் என்றால், அதுதான் மாயைகளில் எல்லாம் மிக மோசமான மாயையாக இருக்கும்.

இல்லை - மெய்யங்கடவுளிடம் “ஆம் என்றும், “இல்லை” என்றும் சொல்வதற்கு இடையே ஒரு போர் நடக்கிறது. நமதாண்டவருடைய தெள்ளத்தெளிவான

அறிக்கைகளின்படி, உலகம் முடியும் வரை, ‘ஆம்’ என்ற மனநிலையில் நிலைத்திருப்பவர்கள் மட்டுமே இரட்சிக்கப் படுவார்கள்.

ஆனால் கடவுளின் எதிரிகளிலும், லூசிஃபரின் “ஊழியம் செய்ய மாட்டேன்” என்ற ஆணவமுள்ள அறைகூவலைப் பின்செல்வோரிலும் விசுவாசம் கொள்வோரைப்பற்றி நம் மனநிலை என்னவாக இருக்கும்? வெறுப்பா? அசட்டைத் தனமா? கோபமா? துரதிருஷ்டிவசமாக, நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள தீமையின் மட்டில் இதுவே மிகப் பெரும்பாலும் நம் எதிர்ச் செயலாக இருக்கிறது.

சம்மனசானவர் மற்றொரு பாடத்தைக் கற்பிக்கிறார்: “உம்மை விசுவசியாதவர்களுக்காகவும்... உமது மன்னிப்பைக் கேட்கிறேன்.” இந்தச் சிறிய வாக்கியம் மீண்டும் மீண்டும் தியானிக்கப்பட வேண்டும்.

முதலாவதாக, இது மனஸ்தாபம் மற்றும் தவத்தின் செயலாகவே இருக்கிறது: மன்னிப்புக் கேட்டல்.

ஒரு பாவியின் முதல் நேசச் செயல், தன் பாவங்களுக்கு மனஸ்தாபப்பட்டு, மன்னிப்புக் கேட்பதே. நாம் அனைவரும் பாவிகளாக இருப்பதால், நாம் எல்லோரும் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது.

“விசுவசியாதவர்கள்” யார்?

மற்றவர்கள் மட்டுமல்ல, நானும் “அவர்களில்” ஒருவன் தான். என் வாழ்வில் எத்தனை தடவை விசுவாசமும், அமைதலும் (ஆராதனை), கடவுளில் நம்பிக்கையும், உண்மையான ஆசைகளும், தேவசினேகமும், பிறர்சினேகமும் என்னில் குறைவுபட்டுள்ளன! இப்போது நான் என்னையே “ஒளியில்” இருக்கக் காண்பது, என் திறமை மற்றும் தாராளத்தின் பலனாக அல்ல, மாறாக, கடவுளின் அளவற்ற இரக்கப் பெருக்கத்தின் பலனாகவே.

ஆகவே, முன்பு (ஒருவேளை சிறிது காலத்திற்கு முன்பு கூட) நான் எப்படி இருந்தேனோ, அப்படி இப்போது இருப்பவர்களோடு நான் என்னை இணைத்துக்கொண்டு, மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்! இந்தப் பரஸ்பர சார்புடைமை ஓர் உண்மையான பிறர்சினேகச் செயலாக இருக்கிறது. ஏனெனில் உண்மையான நேசம் நமக்கு அடுத்திருப்பவர்களுக்கு “எல்லாமே மிகச் சிறந்ததாக” நடக்க வேண்டும் என்று ஆசிக்கிறது. இவற்றில் முதல் மிகச் சிறந்த காரியம், “பாவங்களின் மன்னிப்பு” ஆகும். ஏனெனில் இது இல்லாமல் ஒருவன் இரட்சிக்கப்பட முடியாது.

இரண்டாவதாக, நிஜமான உன்னத நன்மை எது என்றும், நிஜமான உச்சிதமான தீமை எது என்றும் இந்த ஜெபம் காட்டுகிறது. பாத்திமாவின தொடக்கத்திலேயே “மன்னிப்பைக் கேட்கிறேன்” என்ற வார்த்தை தோன்றுகிறது என்பதால், ‘தேவனை விசுவசியாதிருப்பதும்,... நேசியாதிருப்பதும்’ எவ்வளவு பயங்கரமானது என்பதை நாம் புரிந்து கொள்கிறோம். இதைப் பற்றிக் கவலை கொண்டிருப்பதே நம் வாழ்வுகளில் அனைத்திலும் முக்கியமான அலுவல்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது. இதைப் பின்வரும் சம்மனசானவரின் காட்சிகள் உறுதிப்படுத்துும்.

முக்கியச் செய்தி

புதிய வலைதளம் (வெப்ஸைட்) :
www.militia-immaculatae.asia

ஆசியாவில் அமல உற்பவப் போரணியின் ஒரு புதிய வலைதளம் விரைவில் உருவாக்கப்பட இருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். அனைத்து ஆசிய நாடுகளையும் சேர்ந்த போர்வீரர்கள், தங்கள் நாடுகளில் அமல உற்பவி அறியப்படச் செய்யும் இந்த அப்போஸ்தலத்தைச் செய்வதற்கு நம்மோடு ஒத்துழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உங்களுக்காக இதைப் பயன்படுத்துவது மட்டுமின்றி, உங்களால் முடிந்த வரை இதைப் பரப்பும்படியாகவும் நான் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது முடிந்த வரை அதிகத் தொகையினரான ஆன்மாக்களால் அமல உற்பவ மாமரியை அறிந்து நேசிக்கப்படச் செய்வது, அவர்களுடைய கருவியாக இருக்கிற உங்களுடைய பரிசுத்த கடமையாக இருக்கிறது.

ஆயினும் இதிலுள்ள கட்டுரைகளை வாசித்து தியானிக்கும்படி யாருக்காவது இந்த வலைதளம் முகவரியை நீங்கள் அனுப்புநீர்கள் என்றால், அதற்கு முன் தயவுசெய்து அமல உற்பவி அவர்களுடைய இருதயங்களைத் தொடும்படியாக, ஒரு மனவல்லய ஜெபம் செய்தபின் அதை அனுப்புங்கள். ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் முதலாவதாக, நம் அன்னைக்கு ஒரு நவநாள் (மாதாவின் பிரார்த்தனை) ஜெபித்து, இந்த முக்கியமான அப்போஸ்தலப் பணிக்கு அவர்களுடைய ஆசீர்வாதங்களையும், வரப்பிரசாதங்களையும் மன்றாடிக் கேட்கும்படி நான் உங்களிடம் கேட்டுக்கொள்கிறேன். info@militia-immaculatae.asia என்ற ஈமெய்ல் முகவரியைப் பயன்படுத்தி, அமல உற்பவப் போரணியின் வழிகாட்டுதலை யாரும் தொடர்பு கொள்ளலாம் என்று உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களுக்குத் தயவுசெய்து தெரியப்படுத்துங்கள்.

Act of Consecration to the Sacred Heart of Jesus
(Feast of Christ the King, Oct. 2015)

Veneration of relics¹
(Feast of All Saints, Nov.1, 2015)

¹Relics Venerated : St. Thomas the Apostle, St. Pius X, St. Francis Xavier, St. Therese de Lisieux, St. Paul of the Cross, St. Maria Goretti, St. Gemma Galgani, St. Vincent Strombi, St. Gabriel of the Sorrowful Mother, St. Therese of Avila, St. Elizabeth of Hungary, St. Margaret Mary of Alacoque, St. Ursula, St. Clara, St. Agnes, St. Dominions, St. Francis, St. Conrad, St. Vincent de Paul, St. Francis of Assisi, St. Alphonsus de Liguori, St. Cecilia, St. Ignatius of Loyola